

Το φάντασμα των μελλοντικών Χριστουγέννων

Διδάγματα από την εξέγερση του Δεκέμβρη 2008

Το κείμενο που ακολουθεί δημοσιεύθηκε στο τελευταίο τεύχος του περιοδικού Αυτο/. Ήταν το τεύχος #23 με ημερομηνία Μάρτιος του 2009. Το ξαναδημοσιεύουμε (με άλλη σελιδοποίηση) για να δείξουμε το είδος των προβληματισμών που κυριαρχούσαν από τότε στα μυαλά ενός κομματιού της Αυτονομίας στην Ελλάδα. Όπως φαίνεται από αυτό το κείμενο, υπήρξε ένας λόγος πέρα από την εξύμνηση της εξέγερσης, πέρα από το θάμπωμα μπροστά στη βία. Εξίσου προφανές βέβαια είναι ότι οι συντάκτες του κειμένου, αν και ίσως οι πιο ρεαλιστές απ' όσους έγραφαν σχετικά εκείνη την εποχή, απέτυχαν να προβλέψουν τους συγκεκριμένους τρόπους με τους οποίους το ελληνικό κράτος θα αφομοίωνε τα διδάγματα του Δεκέμβρη και θα τα μετουσίωνε σε πρακτικές. Όπως συμβαίνει συνήθως σε τέτοια κείμενα, οι γενικές διαπιστώσεις του είδους "αν τα αφεντικά μας αξίζουν το όνομά τους έστω και στο ελάχιστο, πίσω από τις βραχυπρόθεσμες σκέψεις τους, ήδη θα πρέπει να διαμορφώνονται οι νέες στρατηγικές της κυριαρχίας αλλά ελληνικά", είναι πολύ περισσότερο ακριβείς από τις συγκεκριμένες προβλέψεις. Και πάλι όμως, αυτό το κείμενο, βγαλμένο από την πρόσφατη κινηματική παραγωγή είναι και σήμερα χρήσιμο. Αν μη τι άλλο, γιατί μας θυμίζει κάποια χρήσιμα διδάγματα από την εξέγερση του Δεκέμβρη που έμειναν στα αζήτητα γιατί δεν υπήρχε κανείς να τα αφομοιώσει. Απ' όσο ξέρουμε, τρισήμισι χρόνια μετά παραμένουν αναφομοιώτα.

Συστήνουμε να διαβαστεί μαζί με το κείμενο "Φασίστες στη Βουλή; Σιγά το πρόβλημα! (για την ακρίβεια: έχουμε πολύ μεγαλύτερα προβλήματα...)", που δημοσιεύτηκε στο περιοδικό *antifa* πόλεμος ενάντια στο φόβο, #31, Μάης του 2012.

Το φάντασμα των μελλοντικών Χριστουγέννων

Διδάγματα από την εξέγερση του Δεκέμβρη 2008.

Η κάλπικη φρίκη των αφεντικών

Λέγεται πως στις 28 Μαΐου του 1871 στο Παρίσι, και με την κομούνα να έχει πνιγεί στο αίμα της, ένας κάποιος κύριος Γκαλιφέ περιδιάβηκε τις γραμμές των αιχμάλωτων κομμουνάριων. Και λέγεται επίσης πως αυτός ο κύριος Γκαλιφέ αμέσως μετά διέταξε να εκτελεστούν όσοι από τους αιχμάλωτους είχαν γκρίζα μαλλιά. Γιατί ήξερε καλά πως αυτοί οι γκριζαρισμένοι επαναστάτες, εκτός από την Κομούνα του 1871 είχαν δει και την εξέγερση του 1848. Ενσάρκωναν λοιπόν οι γκριζαρισμένοι ένα απόθεμα ταξικής μνήμης την ύπαρξη του οποίου ο Γκαλιφέ και τα αφεντικά του δεν μπορούσαν να ανεχθούν.

Λέγεται επίσης πως τα αφεντικά ετούτου του τόπου έφριξαν ανεπανόρθωτα με τα βίαια επεισόδια των αρχών του Δεκέμβρη. Αλλά δεν θα μπορούσαν να έχουν φρίξει, ούτε τόσο όσο λένε, ούτε τόσο όσο έφριξε το πιστό σκυλί Γκαλιφέ μπρος στην ριζική επίθεση στην ταξική κυριαρχία που είχαν εκφράσει οι κομμουνάριοι. Και δεν έχουν φρίξει τόσο όσο λένε, γιατί γνωρίζουν καλά -έχουν το δικό τους είδος μνήμης τα αφεντικά- πως όταν έχουν να κάνουν με το προλεταριάτο σε επίθεση, με την έκρηξη των όσων συσσωρεύονται στις καπιταλιστικές κοινωνίες, όταν κοντολογίς έχουν να κάνουν με τη σκοτεινή, διαφεύγουσα όψη της κυριαρχίας τους, μπορούν και πρέπει να περιμένουν, όχι μόνο όλα αυτά που έγιναν στις αρχές του Δεκέμβρη, αλλά και πολύ πολύ χειρότερα.

Πάντως, φρίκη ή όχι, τα αφεντικά τώρα που μιλάμε σκέφτονται. Με τον τρόπο τους. Όχι δηλαδή σαν άνθρωποι, αλλά σαν μηχανισμοί, σαν υπηρεσίες στη ΓΑΔΑ και σαν think tank στα αρμόδια πανεπιστήμια. Είναι το κράτος που σκέφτεται και οι σκέψεις του έχουν στο κέντρο τους όλους αυτούς και αυτές που το Δεκέμβρη, μαζί με τις αδυναμίες τους, μαζί με την έλλειψη σχεδίου και λόγου, μαζί με κάθε ασυνεννοησία και έλλειψη, επέδειξαν ξεκάθαρα πως τίποτα δεν έχει τελειώσει.

Οι σκέψεις των αφεντικών δεν είναι βραχυπρόθεσμες, δεν έχουν μόνο να κάνουν με το πως δεν θα πέσουν οι βάσεις στις μπατασικές σχολές φέτος, ή με το πως δεν θα ξανακαεί το χριστουγεννιάτικο δέντρο. Δεν έχουν να κάνουν μόνο με το πώς θα τιμωρήσουν σωματικά (όπως στη διαδήλωση της 24/1), ή ακόμη και με το πως θα μαζέψουν τους φρικτούς “κουκουλοφόρους” με μία και μόνη θεαματική κίνηση για να αποδείξουν -ξανά- πως τελικά πρόκειται για ανθρώπινα όντα. Αναμφίβολα θα υπάρχουν και τέτοιες σκέψεις και αναμφίβολα τις έχουμε δει και θα τις δούμε να εκφράζονται καλύτερα και μάλιστα στο άμεσο μέλλον. Αν όμως τα αφεντικά μας αξίζουν το όνομά τους έστω και στο ελάχιστο, πίσω από τις βραχυπρόθεσμες σκέψεις τους, ήδη θα πρέπει να διαμορφώνονται οι νέες στρατηγικές της κυριαρχίας αλλά ελληνικά. Τα αφεντικά του τόπου, μέσα στην νοτιοβαλκανική τύφλα που τους δέρνει, (θα πρέπει να) έχουν ήδη αρχίσει να υποπεύονται πως, ετούτη η έκρηξη ήταν ποιοτικά διαφορετική από όλες τις προηγούμενες. Και πως έτσι, σαν έκρηξη θεαματική, έκρηξη τόσο λαμπρή που μπορεί να τυφλώσει ακόμη και τους συμμετέχοντες, σηματοδοτεί συμβολικά (αλλά όχι ουσιαστικά- αυτό έχει προηγηθεί κατά δέκα τουλάχιστον χρόνια), την μετατροπή της ελληνικής κοινωνίας σε πολυεθνική μητροπολιτική κοινωνία.

Είναι με αυτή την εσωτερική μετατροπή που θα ασχοληθούν τα αφεντικά τα επόμενα χρόνια, είναι με αυτή τη μετατροπή που ασχολούνται ήδη.

Η γνήσια φρίκη του εθνικού κορμού

Ο εθνικός κορμός δεν ξέρει από στρατηγικές. Ο εθνικός κορμός είναι μάζα άμορφη και γκρίζα φτιαγμένη από μικρή και μεγαλύτερη ιδιοκτησία, από ιδεολογία του επιπέδου να-φυλάμε-τον-κώλο-μας-αλλά-ζήτω-το-έθνος, από φασίστες και παρακράτος κι από θάρρος λαγού αμολημένον σε χωράφι με καρότα. Έχει ωστόσο αποδείξει αυτή η μάζα και το έχει αποδείξει με συνέπεια τόσα χρόνια, πως είναι ικανή για το μεγαλύτερο ταξικό μίσος και τη μεγαλύτερη ταξική βία, ειδικά όταν παίζονται υλικά συμφέροντα. Το απέδειξε και το αποδεικνύει καθημερινά από τα χωράφια της επαρχίας μέχρι την πλατεία του Αγίου Παντελεήμονα και δεν χρειάζεται να πούμε περισσότερα.

Κάποιος απρόσεκτος θα έλεγε πως κατά τη διάρκεια των γεγονότων των αρχών του Δεκέμβρη ο εθνικός κορμός έλαμψε δια της απουσίας του. Αλλά δεν είναι ακριβώς έτσι. Περισσότερο ακριβές θα ήταν να πούμε πως ο εθνικός κορμός βρέθηκε εν υπνώσει, ή έστω με κάποιου είδους κρατικό χαλινάρι να τον συγκρατεί. Τα επεισόδια της Πάτρας είναι ενδεικτικά επ' αυτού: Στην Πάτρα, εκείνοι που επιτέθηκαν στη διαδήλωση, ως σύνθεση και ως προθέσεις δεν είχαν τίποτα να ζηλέψουν από τις καλύτερες στιγ-

μές του εθνικοσοσιαλισμού. Κάμποσοι φασίστες ανασυρμένοι από την εποχή του Τεμπονέρα, μπάτσοι με πολιτικά, διάφοροι “α-γανακτισμένοι νεολαίοι”, μπροστά μπροστά ο διοικητής της ασφάλειας Πατρών με κράνος μοτοσυκλέτας και καθήκοντα γενικού οργανωτή και guest star η γνωστή πρόεδρος του συλλόγου ιδιοκτητών Πάτρας ενάντια στη μετανάστευση, πρόσωπο που στην πρόσφατη πυρκαγιά στον καταυλισμό της Πάτρας προσπαθούσε να πείσει τους πυροσβέστες να μην σβήσουν τη φωτιά. Αυτή η τερατώδης -γνήσιο τέκνο της μητρόπολης κι αυτή- έδρασε για μία και μόνη νύχτα και επέλεξε να αποσυρθεί όσο ακόμη η μεγαλύτερη ακρότητα ήταν το μαχαίρωμα ενός ακροδεξιού κωλομάγουλου από κάποιον που δεν ήταν διόλου διατεθειμένος να “παραδειγματιστεί εθνικώς” (και μια χαρά ξηγήθηκε!).

Αντίθετα όμως από όσα θα ήθελαν να πιστεύουν οι αισιόδοξοι, η περίπτωση της Πάτρας δεν ήταν -έστω- δεν ήταν μόνο...- μια περίπτωση ήττας του παρακράτους από τις υπέρτερες δυνάμεις του κινήματος και της μητροπολιτικής νεολαίας. Περισσότερο ήταν μια επίδειξη συγκράτησης- ή καλύτερα επίδειξη του γεγονότος πως οι κρατικές επιλογές επηρεάζουν και το παρακράτος και τον εθνικό κορμό. Από την άλλη όμως, ήταν και επίδειξη της ποιότητας και της ποσότητας του δυναμικού που συσσωρεύθηκε στην αντίπαλη μπάτσα κατά τη διάρκεια των επεισοδίων. Ας σημειώσουμε και ας προσπαθήσουμε να αντιληφθούμε πως η Πάτρα δεν ήταν μοναδική περίπτωση. Αντιθέτως, σε πολλές πόλεις της επαρχίας, οι ιδιοκτήτες μαζεύτηκαν, συνεννοήθηκαν και προετοίμαστηκαν για να προστατεύσουν τις ιδιοκτησίες τους, ακόμη και μόνοι τους. Θεωρούμε πως τα επεισόδια στην Κομοτηνή και τη Λάρισα είναι γνωστά, οπότε θα προσθέσουμε μόνο πως παρόμοια ήταν η περίπτωση της Λαμίας (παρόλο που εκεί δεν έγιναν επεισόδια), ενώ το πλέον πρωτοφανές συμβάν των ημερών -ο πυροβολισμός εν ψυχρώ ενός μαθητή που καθόταν σε παγκάκι στο Περιστερι- έχει μείνει πολύ λιγότερο σχολιασμένο απ’ όσο του άξιζε, παρόλο που, απ’ όσο ξέρουμε, ουδέποτε έχει συμβεί κάτι παρόμοιο στην πρόσφατη ιστορία του ελληνικού κράτους.

Ε, αυτό το δυναμικό, τόσο -και περισσότερο- εκτεταμένο γεωγραφικά, τόσο -και περισσότερο- εστιασμένο ιδεολογικά, τόσο -και περισσότερο- μαζικό όσο και η ίδια η εξέγερση του Δεκέμβρη, συνεχίζει να υπάρχει και θα συνεχίζει να συσσωρεύεται όσο καλπάζει η κρίση και όσο ο ταξικός του αντίπαλος κάνει αισθητή την παρουσία του. Δεν πρέπει κατά κανένα τρόπο να πλανηθούμε από την εικόνα και να υποθέσουμε πως η μητροπολιτική εξέγερση των αρχών του Δεκέμβρη ήταν μόνη της, “πλειοψηφική” και κυρίαρχη. Είναι κι αυτό στα καθήκοντα της εργατικής τάξης, πάντοτε ήταν: Να μην υποτιμά τους αντιπάλους της. Αν μη τι άλλο, πρόκειται για αντίπαλους που εξ ορισμού διαθέτουν πολύ μεγαλύτερα περιθώρια σφάλματος.

Ο κίνδυνος της “δεύτερης γενιάς”

Έχει κανείς προσπαθήσει να φανερήσει τα όσα γράφτηκαν για τη “δεύτερη γενιά” των μεταναστών κατά τη διάρκεια και μετά από τα επεισόδια του Δεκέμβρη; Δύσκολο, γιατί η ποσότητα των γραφόμενων ήταν τεράστια. Πάντως, έτσι για να το ξέρετε, σύμφωνα με τους πλέον έγκριτους αστυνομικούς ρεπόρτερ, σύμφωνα δηλαδή με τους μπάτσους που δίνουν σε αυτούς τους ρεπόρτερ τη γραμμή, η “δεύτερη γενιά” έχει ενταχθεί και συμμετέχει κανονικά στον “σκληρό πυρήνα των 500 μπαχαλάκηδων” των Εξαρχείων. Η “δεύτερη γενιά” συμμετέχει, αν δεν αποτελεί εξ ολοκλήρου, την τελευταία φουρνιά της ένοπλης τρομοκρατίας στην Ελλάδα. Η “δεύτερη γενιά” είναι ασφυκτικά πιεσμένη από το νομικό πλαίσιο που καθορίζει την ύπαρξή της στην Ελλάδα και χρειάζεται τη βοήθεια της αριστεράς. Η “δεύτερη γενιά” ληλάτησε τα καταστήματα του κέντρου. Η “δεύτερη γενιά” έγραψε ξενόγλωσσα συνθήματα στους τοίχους του Πολυτεχνείου και αποτέλεσε τον ιδανικό “εξωσχολικό ταραχοποιό” των ημερών. Η “δεύτερη γενιά” έλκεται όλο και λιγότερο από τα φόρουμ και τις επίσημες μεταναστευτικές οργανώσεις και “στρέφεται προς τις αυτόνομες ομάδες”. Η “δεύτερη γενιά” ετοιμάζεται για μητροπολιτικές εξεγέρσεις τύπου Γαλλίας. Τέλος, η “δεύτερη γενιά” καλό θα ήταν να προσληφθεί στην αστυνομία- όπως μας λέει ένας φωτισμένος αριστερός μπάτσος συνδικαλιστής, “αυτοί οι άνθρωποι γνωρίζουν πρόσωπα και πράγματα” που οι μπάτσοι δεν γνωρίζουν και δεν μπορούν να γνωρίζουν.

Η “δεύτερη γενιά” είναι καλός όρος για να συνεννοούνται οι έλληνες. Σύντομος και καθολικός, παριστάνει πως γνωρίζει τα πάντα για το κοινωνικό υποκείμενο στο οποίο αναφέρεται και ταυτόχρονα κρύβει πως στην ουσία δεν γνωρίζει τίποτα. Πάντως δεν πρόκειται για “δεύτερη γενιά”, γιατί πολύ απλά δεν πρόκειται για μετανάστες. Αυτοί οι εκατοντάδες χιλιάδες νεολαίοι έχουν μεγαλώσει μέσα σε ετούτη εδώ την κοινωνία- είναι προϊόντα της και συστατικά της όσο όλοι οι τιμητές και εκτιμητές τους κι ακόμη περισσότερο. Από την άλλη όμως δεν παύουν να αποτελούν ένα καινοφανές συστατικό της ελληνικής ταξικής σύνθεσης. Πράγματι, αυτό το καινοφανές συστατικό εμφανίστηκε στα επεισόδια, συμμετείχε και πολλές φορές μπήκε μπροστά. Και είναι χαρακτηριστικό της καινοτομίας του ότι τα τεράστια προβλήματα μετάφρασης που συνάντησαν στη συντριπτική πλειοψηφία των περιπτώσεων οι προσπάθειες συνεννόησης μαζί του, δεν είχαν να κάνουν με τη διαφορετική γλώσσα, αλλά με τη **ριζικά διαφορετική κοινωνική εμπειρία των εμπλεκόμενων**. Αλλιώς είναι το μίσος για τους μπάτσους όταν οι μπάτσοι σε φτύνουν κάθε μέρα στο δρόμο επί χρόνια, όταν εξετάζουν την αίτηση παραμονής σου κάθε έξι μήνες, ή όταν κάθε επίσκεψη στα κρατητήριά τους μπορεί να κρατήσει μέρες. Αλλιώς είναι το “πανεπιστημιακό άσυλο” όταν ακόμη και το απολυτήριο λυκείου παραμένει μακρινό όνειρο. Αλλιώς είναι η “νεανική παραβατικότητα” όταν έχεις το φόβο της απέλασης πάνω από το κεφάλι σου. Αλλιώς είναι οι σχέσεις και οι έννοιες των φύλων όταν πάνω τους επικρέμεται η υλική στέρηση και ο ρατσισμός. Αλλιώς είναι η ληλασία όταν αυτά που κλέβονται δεν τα ‘χεις ξαναδεί στη ζωή σου. Αλλιώς είναι η βία όταν είσαι από μικρός στο δρόμο. Αλλιώς είναι ο ίδιος ο δρόμος, η σχέση με το χρόνο και τη διαχείρισή του, η παρανομία και η νομιμότητα, η δουλειά και ησχόλη... Η κοινωνική εμπειρία της λεγόμενης “δεύτερης γενιάς” δεν είναι πια κάτι “ξένο”- είναι γνήσιο παράγωγο του νοτιοβαλκανικού μητροπολιτικού καζανιού και ταυτόχρονα είναι ένα συστατικό ξένο και καινοφανές σε σχέση με όλα όσα έχουν προηγηθεί. Και δεν έχει ολοκληρωθεί η παραγωγή αυτού του συστατικού- μόλις τώρα ξεκινά...

Αρκετά όμως. Κομμάτια αυτού του νέου κοινωνικού υποκειμένου, αυτής της νέας συνιστώσας της ταξικής σύνθεσης, μπλέχτηκαν χοντρά στην εξέγερση του Δεκέμβρη, όχι γιατί χάθηκε κάποιος δικός τους, ή για χάρη της ανύπαρκτης υποστήριξης που δέχονταν- οπότε κάποιος από αυτούς πάει άκλαφτος από εκπυροσόκροτηση, έτσι όπως πήγε ο Γρηγορόπουλος κι ακόμη χειρότερα. Μπλέχτηκαν γιατί έτσι επέβαλλε η στέρηση, η συνείδησή τους και το μίσος που κουβαλάνε και μπλέχτηκαν όπως επέτρεπε το νεαρό της ηλικίας τους. Κι όπως όλοι ξέρουμε, οι μπάτσοι κανόνισαν να το πληρώσουν το μπλέξιμό τους πολύ χειρότερα απ’ ό,τι οι “καθαροίμοι” ντόπιοι. Η συντριπτική πλειοψηφία των φυλακισμένων δεν προέρχεται από τους “κουκουλοφόρους των εξαρχείων”, ενώ δυστυχώς, απ’ όσο ξέρουμε, οι αδυναμίες των γεγονότων του Δεκέμβρη ήταν τέτοιες που το μπλέξιμό τους μας άφησε

ελάχιστα σοφότερους και εμάς και αυτούς.

Υπάρχουν παρόλ' αυτά μια δυο σιγουριές για να ποντάρουμε πάνω τους. Η πρώτη είναι ότι η ανησυχία των μπάτσων για την τάχα προσχώρηση αυτών των νεολαίων στις "ομάδες των εξαρχειών", θα έπρεπε να είναι η μικρότερη έγνοια τους. Έστω: είναι μέρος των μπατσικών προβληματισμών που πιο πάνω καταχωρήσαμε ως "βραχυπρόθεσμοι". Και όντως, μάλλον καθησυχαστικό γι' αυτούς θα έπρεπε να είναι ένα ενδεχόμενο σύμφωνα με το οποίο αυτή η νέα συνιστώσα της ταξικής σύνθεσης αφομοιώνεται τόσο που να καταλήγει σε απλή ποσοτική ενίσχυση των ήδη υπάρχουσων δομών, συνεπώς σε πολλαπλασιασμό και διάδοση των κουσουριών τους. Αντιθέτως, αυτό που θα έπρεπε να ανησυχεί το κράτος και να επιδιώκεται από τους αντιπάλους του, είναι κάτι πολύ διαφορετικό: Η αυτόνομη οργάνωση της νέας ταξικής σύνθεσης, η αυτοαξιοποίηση του πλούτου που κουβαλάει, ο εμπλουτισμός του ταξικού πολέμου με νέα υποκείμενα, νέες διαθέσεις και νέες ικανότητες. Ο ταξικός πλούτος που παράγεται στα πιο βαθιά αμπάρια της καταπίεσης, ο πλούτος που στην Ελλάδα ακόμη διανύει την εφηβική του ηλικία και έχει πολλά να μάθει και πολλά να διδάξει, αυτός είναι ο γνήσιος, ο στρατηγικός φόβος των αφεντικών.

Δυστυχώς, τα αφεντικά όταν έχουν να κάνουν με το συγκεκριμένο ενδεχόμενο, έχουν με τη μεριά τους την καταγεγραμμένη εμπειρία των ομοίων τους που αντιμετώπισαν παρόμοια προβλήματα πιο πριν. Διόλου τυχαία, η πρόσληψη "ξένων" στην αστυνομία που τόσο ενθουσιάζει τα πλέον προοδευτικά -έως ΣΥΡΙΖΑ- στοιχεία του ελληνικού συμπλέγματος της ασφάλειας, είναι ιδέα της Σκότλαντ Γιαντ. Η οποία ιδέα κέρδισε έδαφος -μαζί με πολλές άλλες- μετά που τα μητροπολιτικά κοινωνικά υποκείμενα κατέκαψαν ολόκληρη την Αγγλία έπειτα από είκοσι χρόνια φυλετικής καταπίεσης το καλοκαίρι του '81. Ευτυχώς από την άλλη, τα αφεντικά, όταν έχουν να κάνουν με το συγκεκριμένο ενδεχόμενο, έχουν να ξεπεράσουν τα δικά τους ιδεολογικά κολλήματα. Η ελληνική μητρόπολη δεν είναι ακριβής φωτοτυπία της βρετανικής ή της γαλλικής περίπτωσης. Και δεν αρκεί για τα think tank της ασφάλειας να αντιγράψουν τις "λύσεις" που βρίσκουν σε ξενόγλωσσα βιβλία τα οποία ούτως ή άλλως αναφέρονται σε κοινωνικές συνθήκες του παρελθόντος. Το ξαναείπαμε: Οι φωτισμένοι μπάτσοι που εισηγούνται την πρόσληψη "των ξένων" στα σώματα ασφαλείας, λένε πως "αυτοί οι άνθρωποι γνωρίζουν τις κοινωνίες από τις οποίες προέρχονται, γνωρίζουν πρόσωπα και πράγματα" και ταυτόχρονα παραδέχονται μια βασική τους αδυναμία, ότι δηλαδή **οι ίδιοι οι μπάτσοι δεν γνωρίζουν πράγματα που θα έπρεπε να γνωρίζουν και δεν εμπλέκονται σε κοινωνικές διαδικασίες όπου θα έπρεπε να εμπλέκονται.**

Ωραία ως εδώ. Το κακό όμως είναι πως ακριβώς το ίδιο ισχύει και για τους αντίπαλους των μπάτσων.

"Ας αφουγκραστούμε τα παιδιά"

Αυτό το "ας αφουγκραστούμε τι λένε τα παιδιά" που ακούστηκε από χίλιες μπάντες κατά τη διάρκεια των γεγονότων του Δεκέμβρη, είναι διπλά και τριπλά ύπουλο. Είναι προφανές, αλλά να το πούμε κι εμείς: Αυτό το "να αφουγκραστούμε..." ανάγει ολόκληρη την εξέγερση σε κάποιου είδους "νεανική τρέλα". Είναι παλιό κόλπο για τα φερέφωνα των αφεντικών να ανάγουν τις επιθέσεις του ταξικού τους εχθρού σε παιδακίσια καμώματα που θα ξεχαστούν μόλις οι εμπλεκόμενοι "ωριμάσουν" και "πήξει το μυαλό τους". Φυσικά η εξέγερση των αρχών του Δεκέμβρη δεν περιλάμβανε μόνο εφηβικές και μετεφηβικές ηλικίες, δεν εξέφραζε εφηβικές και μετεφηβικές επιδιώξεις και βέβαια, εδώ που τα λέμε, δεν δημιούργησε εφηβικά και μετεφηβικά προβλήματα στο κράτος και τους φίλους του. Αλλά η σχέση με την πραγματικότητα δεν είναι ζητούμενο για τους "αφουγκραστές των παιδιών": Όσοι από τους εξεγερμένους δεν είχαν την τύχη να περιλαμβάνονται στην αγία ηλικιακή/καταναλωτική ομάδα των 12-22 μπορούν να καταγγεθούν ως περιθώριο ή καθοδηγητές του χειρίστου είδους (αυτόκλητοι ποιμένες παιδικών ψυχών!) και να καταδικαστούν στις έσχατες των ποινών αφού "οι μαθητές" καλό θα ήταν να αφεθούν να εκφραστούν μόνοι τους, δηλαδή υπό το άγρυπνο βλέμμα του γονιού, του καθηγητή και της τηλεόρασης.

Με λίγα λόγια, σύμφωνα με τους αφουγκραστές της νεολαίας, "οι νέοι μας" δεν έχουν να μάθουν τίποτα από κανέναν. Η αυτάρκειά τους στις ιδέες και τις πράξεις είναι άνευ προηγουμένου, "τα παιδιά" είναι τα αναγκαία και ικανά υποκείμενα για να ειπωθεί ό,τι έχει αξία να ειπωθεί και δεν χρειάζονται αυτά τα υποκείμενα καμία κατήχηση στην εμπειρία του παρελθόντος, αφού ό,τι έχει αξία, προκύπτει αυθόρμητα "στα μυαλουδάκια τους" ως θεία επιφοίτηση, κατευθείαν αντανάκλαση από το φως της νιότης. Φυσικά οι κόλακες παίζουν εδώ εκ του ασφαλούς και μάλιστα εκφράζουν μια από τις πάγιες επιδιώξεις τους: Την κυριαρχία σε ολόκληρη την κοινωνία της ατομιστικής παιδακίσιας αυτάρκειας, του "εγώ τα ξέρω όλα" και του "σιγά που θα μου πεις εσύ ρε". Την ξέρουν καλά αυτή την αυτάρκεια και την ισχύ της, την καλλιεργούν με επιμέλεια: Μυαλά παιδιών, πράξεις παιδιών και ανάγκες παιδιών, αυτό είναι το ζητούμενο για το σύνολο των εκμεταλλεζόμενων ανεξαρτήτως ηλικίας από τότε που οι εξεγέρσεις του '68 ηττήθηκαν, αφομοιώθηκαν και, για να μάθουν να φέρονται, έλαβαν κατόπιν εορτής τον ύπουλο χαρακτηρισμό "νεολαιίστικες".

Εν τω μεταξύ βέβαια, μπορούμε μέσα σε αυτό το "να αφουγκραστούμε..." να καταλάβουμε και μια έκκληση προς τον εχθρό που κατέβηκε στους δρόμους στις αρχές του Δεκέμβρη. Έκκληση, αναγνώριση, απειλή και ευχή ταυτόχρονα: Όπως μας λένε οι αφουγκραστές, οι αγώνες, οι σκέψεις, οι μέθοδοι και τα σχέδια όλων μας καλό θα ήταν να παραμείνουν στο επίπεδο του παιδισμού. Καλό θα ήταν να αρκεστούμε να παιδίζουμε στους δρόμους της πόλης ή ακόμη και πάνω στα κεφάλια των μπάτσων, καλό θα ήταν οι ικανότητες, οι ιδέες και οι πράξεις μας να είναι τέτοιες που να συγχέονται εύκολα με εκδήλωση -έστω ελευθεριακού- νηπιαγωγείου. Καλό για τα αφεντικά για προφανείς λόγους. Αλλά και καλό για εμάς (εδώ βρίσκεται η απειλή!), γιατί αν τυχόν ξεπεραστεί πουθενά αυτό το -εν πάσει περιπτώσει σχετικά ανεκτό- επίπεδο παιδισμού, ίσως τότε η αντιμετώπισή μας να πάψει να είναι αυτή που αρμόζει σε "παιδιά" και ν' αρχίσει να είναι εκείνη που αρμόζει σε συνειδητούς ενήλικους, δηλαδή οι Γκαλιφέ θ' αρχίσουν να περιδιαβαίνουν τις γραμμές μας με βλέμμα εξεταστικό και δάχτυλο υψωμένο. Έχουν ξαναγίνει αυτά, και δεν ήταν το 1871 -ήταν κατά τη διάρκεια των "νεολαιίστικων" εξεγέρσεων του '68. Εντάξει όμως -δεν ξέρουμε αν είναι καθησυχαστικό ή λόγος απελπισίας, αλλά η κοινωνική κατάσταση αυτή τη στιγμή είναι τέτοια που οι απειλές αυτού του είδους είναι λίγο πολύ ακατανόητες τόσο από αυτούς που τις εκφράζουν όσο και από εκείνους στους οποίους απευθύνονται.

Για το τέλος: Μύθοι και θρύλοι της πατρίδας μας

Ξέρετε κάτι μεγάλες κουβέντες που κυκλοφορούν γενικώς όποτε σφίγγουν τα πράγματα; "Δεν έχουμε να φοβηθούμε παρά τις αδυναμίες μας" είναι μία από αυτές. Στην περίπτωσή μας πάντως, ακόμη κι αν μόνο τις αδυναμίες μας είχαμε να φοβηθούμε (εδώ που τα λέμε έχουμε κι άλλα...), θα πρέπει να ξέρουμε πως αυτές δεν είναι ούτε λίγες ούτε αμελητέες. Θα πούμε μερικά παρακάτω.

Μύθος πρώτος: Τι είναι κίνημα.

Για να συνεννοούμαστε, τα γεγονότα του Δεκέμβρη δεν ήταν κίνημα. Ήταν μια μητροπολιτική εξέγερση με καινούρια χαρακτηριστικά που επέδειξε καινούριες δυνατότητες για το μέλλον και ξεκούνησε την κοινωνική ζυγαριά από την ισορροπία της. Αλλά το κίνημα δεν είναι οι κοινωνικές εκρήξεις. Το κίνημα είναι καθημερινή δουλειά και οργάνωση, μεροδούλι μεροφάι που λένε, το κίνημα είναι καθημερινή συσσώρευση εργασίας, ιδεών και σχέσεων για λογαριασμό του προλεταριάτου, συσσώρευση που παραμένει ως δομές και καθημερινή ζωή και δυνατότητες και περιμένει να χρησιμοποιηθεί σαν υποδομή από εκρήξεις σαν κι αυτή του Δεκέμβρη αλλά όχι μόνο. Αν σήμερα έχει γίνει της μόδας αυτό το “φέτος έχει κίνημα” που τόσο άρεσε πάντα στην αριστερά των πανεπιστημίων, είναι γιατί ακριβώς η απουσία κινήματος μας κάνει επιρρεπείς σε μπερδέματα. Αλλά τα κινήματα δεν είναι μετεωρολογικά φαινόμενα για “να ‘χει φέτος” και του χρόνου “να μην έχει”. Κι αν κανείς ανησυχεί που αυτά που θα έπρεπε να είναι η καθημερινότητα του κινήματος (έντυπα σε γειτονιές, αφίσσες, συζητήσεις, τοπικές διαδηλώσεις) δυστυχώς γίνονται αντιληπτά σαν εξαίρεση που ταιριάζει σε εξαιρετικές περιστάσεις... ε, δεν έχει παρά να αντιληφθεί πως ο δρόμος βρίσκεται στην αναγωγή τους σε καθημερινότητα. Μόνο που αυτό θέλει λιγότερο ενθουσιασμό της στιγμής και περισσότερη δουλειά με διάρκεια.

Μύθος δεύτερος: Οι μπάτσι στο δρόμο.

Ετούτο το κείμενο γράφεται μετά την καταστολή της διαδήλωσης της 24ης Γενάρη. Και ήδη τα όσα λέγονται παραπάνω για τους βραχυπρόθεσμους κρατικούς σχεδιασμούς γίνονται πραγματικότητα. Παρόλ' αυτά, έστω και μετά από αυτή τη διαδήλωση, θα πρέπει να επισημάνουμε πως η κινηματική οργάνωση στο δρόμο παραμένει ζητούμενο. Αν οι κατασταλτικοί βραχίονες του κράτους φορές φορές φαντάζουν παντοδύναμοι, αυτό δεν συμβαίνει γιατί όντως είναι. Αντιθέτως, συμβαίνει γιατί το ζήτημα της κινηματικής οργάνωσης στο δρόμο ουδέποτε έχει αντιμετωπιστεί με τη σοβαρότητα που του αρμόζει. Δυστυχώς, είμαστε όλοι μας από παλιά και μετά τα γεγονότα του Δεκέμβρη ακόμη περισσότερο, δέσμιοι του ιδεολογήματος του “αυθορητισμού”. Της ιδέας δηλαδή ότι η σύγκρουση με το κράτος δεν είναι θέμα εκ των προτέρων πολιτικής οργάνωσης, αλλά ζήτημα “έμπνευσης”, “μούρλιας” και βάλτε ό,τι θέλετε. Εν τω μεταξύ, ενόσω εμείς βρισκόμαστε σε αυτή την κατάσταση, θα πρέπει να καταλάβουμε καλά πως μετά τα γεγονότα του Δεκέμβρη, η κατάσταση από τη μεριά των μπάτσων θα χειροτερέψει. Το είπαμε και παραπάνω: Χίλια μυαλά σκέφτονται για λογαριασμό του κράτους. Θα πρέπει λοιπόν να καταλάβουμε καλά πως το “πόλεμος στον πόλεμο των αφεντικών” μπορεί να γίνεται αντιληπτό σαν λόγια του αέρα από ένα μέρος εκείνων που το φωνάζουν, αλλά δεν γίνεται έτσι αντιληπτό από τα αφεντικά. Για τα αφεντικά είναι μια διαρκής πραγματικότητα αυτός ο πόλεμος, είναι ο δικός τους πόλεμος, είναι ο λόγος και ο τρόπος της ύπαρξής τους. Και σε έναν πόλεμο, μια κατάσταση όπου όλα είναι πολεμικά, δεν έχεις την πολυτέλεια να επιλέγεις πότε οι εκδηλώσεις σου θα είναι “ειρηνικές” και πότε όχι. Πολύ απλά, επ' αυτού έχουν λόγο και οι δύο εμπόλεμες πλευρές. Αυτό που απομένει ως επιλογή για την αδύνατη πλευρά (που αν δεν το καταλάβατε, είμαστε εμείς) είναι, είτε να παραστήσει πως ο πόλεμος και οι τρόποι του υπάρχουν μόνο όποτε, όπως και για όσο εκείνη επιλέγει (και να υποστεί τις συνέπειες), είτε να δεχτεί την διαρκή πραγματικότητα του πολέμου και να προετοιμαστεί αναλόγως. Και ας σημειωθεί εδώ ότι δεν μιλάμε για κάποιο -ανύπαρκο ούτως ή άλλως- “αποκλειστικά τεχνικό” κομμάτι της παρουσίας στο δρόμο. Μιλάμε -όπως πάντα- για την πολιτική οργάνωση που προηγείται των τεχνικών ιδεών. Αλλά δεν λύνονται αυτά με ένα κείμενο σε ένα περιοδικό...

Μύθος τρίτος: Οι αριστεροί είναι φίλοι μας.

Αυτός ο ΣΥΡΙΖΑ μας πήρε από κοντά, μας χάιδεψε και μας ξαναχάιδεψε, έβγαλε και ένα ημερολόγιο με μπάχαλα για να το κρεμάσει ο αλέξης στο γραφείο του και γενικά προσπάθησε να γίνει το επίσημο φιλοκοκουλοφορικό τμήμα της βουλής. Δεν ξέρουμε αν κάτι τέτοιες χοντροκομμένες γαλιφίες πείθουν κανέναν. Ξέρουμε όμως πως πείθουν τους ίδιους τους συριζισμένους! Περιμένουν να εισπράξουν ψήφους από την εξέγερση και αυτή την μελλούμενη μάζωξη δεν περιμένουν να την κάνουν στις επόμενες εκλογές, αλλά σε λίγα χρόνια που “θα ‘χει πήξει το μυαλό μας”, καταλαβαίνετε... Εν τω μεταξύ, εκτός από το γλείψιμο των μελλοντικών ψηφοφόρων, ο ΣΥΡΙΖΑ προσπαθεί να αποκαταστήσει τις γέφυρες με τα σώματα ασφαλείας και τους “μετριοπαθείς ψηφοφόρους” του και να κρατήσει την γκρινιάρια “ανανεωτική πτέρυγα” του ΣΥΝ στη θέση της. Δύσκολες δουλειές, κι ας τις έχουμε υπ' όψη. Ας έχουμε επίσης υπ' όψη πως οι σχέσεις των συγκεκριμένων με το κράτος τους δεν είναι τόσο εχθρικές όσο θα θέλανε να δείχνουν, γεγονός που αν δεν το έχουμε υπ' όψη και δεν το καταδεικνύουμε, θα εμφανιστεί μπρος μας σε πολύ ακατάλληλες συνθήκες. Μια νύξη μόνο. Η ιδέα περί πρόσληψης αλλοδαπών στα σώματα ασφαλείας προωθείται από τον πρόεδρο της μαπατσικής ομοσπονδίας ΠΟΑΣΥ. Είναι το ίδιο συνδικάτο στελέχη του οποίου φιγουράρουν στο “Εκτός Υπηρεσίας”, το περιοδικό που εκδίδει ο Συνασπισμός ειδικά για τα σώματα ασφαλείας. Έτσι για να θυμόμαστε από που έρχονται οι καλές ιδέες...

Μύθος τέταρτος: Μας αρέσει να γκρινιάζουμε

Όχι δεν μας αρέσει να γκρινιάζουμε. Στα γεγονότα του Δεκέμβρη εκπλαγήκαμε και χαρήκαμε και συμμετείχαμε όσο και όπως όλος ο κόσμος και αναγνώρισαμε τα θετικά τους, ακόμη και κάνοντας πολλές φορές τα στραβά μάτια. Μόνο που έχουμε και μια σημαντική πεποίθηση να μας βαραίνει τις πλάτες. Δεν θεωρούμε και ποτέ δεν θεωρήσαμε πως οι πράξεις μας -και το λέμε με τη γενικότερη δυνατή έννοια- είναι πέρα από την κριτική. Αντιθέτως η κριτική και η αυτοκριτική είναι η πιο σοβαρή ένδειξη σεβασμού προς τον κοινωνικό πόλεμο. Και είναι και η μοναδική στάση που μπορεί να βοηθήσει.

Βρεθήκαμε μπροστά σε γεγονότα που μας ξεπέρασαν, τόσο που αυτό το “μας ξεπέρασαν” κατάντησε κοινοτοπία, τόσο που αμφιβάλλουμε σοβαρά περί του κατά πόσο αυτό το “ξεπέρασμα” γίνεται στ' αλήθεια αντιληπτό και μπορεί να αναλυθεί ως τις αιτίες του. Και τα επόμενα χρόνια αυτά τα γεγονότα θα αποτελέσουν μνήμη και παρακαταθήκη. Αν αυτή η παρακαταθήκη δεν υπάρξει σαν βαθιά κριτική και αυτοκριτική, αν ξεπέσει στην αυτάρκεια και στην αυταρέσκεια... ε, δεν έγινε και τίποτα! Κανείς δεν έχει να χάσει τίποτα εκτός των από κάτω.

Δεκέμβρης στο λιμάνι

Της πατρικής ανταποκρίτριας

Ήταν Τρίτη, όλοι μας ήμασταν φρικαρισμένοι, Ξέραμε από πριν πως την ασφάλεια της πάτρας την είχαν ενισχύσει με 80 ασφαλίτες επιπλέον ειδικά για εμάς. Επίσης είναι γνωστό ότι η Πάτρα έχει το λιμάνι όπου γίνονται όλα τα νταραβέρια. Είναι γνωστό πως έχει και τους μετανάστες που τους θέλουν μαντρωμένους. Έχουμε πια καταλάβει καλά πως η Πάτρα είναι μια μεθοριακή περιοχή και όσοι κερδίζουν από αυτή τη μεθόριο δεν θέλουν φασαρίες και αηδίες. Με λίγα λόγια, η εμφάνιση των φασιστών, όχι μόνο δεν ήταν τυχαία, αλλά είχε και ένα λόγο παραπάνω. Κι όταν λέμε φασίστες εννοούμε ακροδεξιούς μέλη εθνικιστικών οργανώσεων (χρυσή αυγή, εθνική άμυνα), μέλη της ΠΟΛΙΣ ΕΑΛΩ (η επιτροπή κατοίκων της αγυιάς που "πολεμάει" να διώξει τους αφγανούς από τη γειτονιά τους γιατί λέει βρωμάνε), ΟΝΝΕΔΙΤΕΣ από την εποχή του Καλαμπόκα μέχρι και σήμερα, μέλη της Πρωτοπορίας (οργάνωση κυπρίων δεξιών και ακροδεξιών φοιτητών) αλλά και τους πολυδιαφημισμένους "αγανακτισμένους πολίτες". Και δεν μιλάμε για αγανακτισμένους πολίτες όπως τους καταλαβαίνετε στην Αθήνα όπου αυτή η έννοια είναι ταυτισμένη με τον νεοναζί. Μιλάμε για την κυριολεξία του πράγματος. Αγανακτισμένοι Πολίτες, πως το λένε, οι ίδιοι που τέσσερα χρόνια πριν κατέβαιναν στο δρόμο και φώναζαν "δε θα γίνεις έλληνας ποτέ Αλβανέ". Αυτοί δεν βγήκαν να υπερασπιστούν τα μαγαζιά τους (στην Πάτρα άλλωστε δεν σπάστηκε κανένα πέρα από την wind και τον Γερμανό), αλλά βγήκαν να υπερασπιστούν την τάξη και την ασφάλεια, βγήκαν να υπερασπιστούν μία κανονικότητα που μόνο αυτοί απολαμβάνουν, στην τελική βγήκαν να υπερασπιστούν την κοινωνική τους τάξη. Ίσως είναι περιττό να πούμε ότι όλοι αυτοί οι φασίστες βρίσκονταν ανάμεσα στις γραμμές της αστυνομίας, άλλοτε λίγο πιο μπροστά και άλλοτε λίγο πιο πίσω, ανάλογα με την κατάσταση. Το σύνολο όλων αυτών έφτανε τους 400 ανθρώπους, οι 200 εκ των οποίων επιδόθηκαν στο άθλημα του κυνηγιού κομμουνιστών και αναρχοκομμουνιστών, πάντα μαζί με την αστυνομία.

Μετά την πρώτη κρουάδα πάντως, έγινε παραπάνω από εμφανές ότι η εμφάνιση των φασιστών δεν τρόμαξε τον κόσμο, μιας και την Πέμπτη 11/12/2008 πραγματοποιήθηκε ίσως η μεγαλύτερη πορεία που έχουμε δει στην Πάτρα. 5000 άτομα ξεκίνησαν στις 19.00 από το παράρτημα και κατέληξαν πάλι σε αυτό φωνάζοντας αντιφασιστικά συνθήματα σε όλη τη διαδρομή και κυρίως το "μπάτσοι, μμε, παρακρατικοί, εκθές το βράδυ δουλεύατε μαζί".

Κατά τα άλλα, από την πρώτη μέρα της εξέγερσης δημιουργήθηκε μία συνέλευση που υπάρχει μέχρι και σήμερα και ονομάζεται "συνέλευση κατάληψης παραρτήματος". Έχουν δημιουργηθεί ομάδες εργασίας μέσα από αυτή τη συνέλευση οι οποίες διαχειρίζονται το blog της και -ταρά ταρά...- τον ραδιοφωνικό μας σταθμό! Ο σταθμός ξεκίνησε στα μέσα του Δεκέμβρη και λειτουργεί ως σήμερα. Είναι αυτοδιαχειριζόμενος και ονομάζεται "ράδιο κατάληψη". Δυστυχώς ακόμη δεν πιάνουμε Αθήνα για να δείτε πως είναι οι σωστές εκπομπές!

Αγγελική Κολυροπούλου, πολίτης:

«Πήγα στο κέντρο για να πάρω τα παιδιά μου από το φροντιστήριο και έμεινα άναυδη. Όσοι βρέθηκαν στο σημείο ήταν απλοί πολίτες και καταστηματάρχες. Λέγαμε «για» μεταξύ μας και ας μην γνωριζόμασταν. Προσπαθούσε ο ένας να δώσει κουράγιο στον άλλο. Ο κόσμος προσπαθούσε με κάθε τρόπο μέσω των κινητών να προσελκύσει όσο το δυνατόν περισσότερους στο κέντρο. Εάν μεταξύ των 5.000 συγκεντρωμένων βρέθηκαν μεμονωμένα μέλη της «Χρυσής Αυγής» κανείς δεν μπορούσε να το γνωρίζει, γιατί ήταν τεράστιο το πλήθος του κόσμου».

Οπωσδήποτε, η Αγγελική Κολυροπούλου, πρόεδρος της επιτροπής κατοίκων Αγυιάς, έχει φάτσα που ταιριάζει με την ψυχική της ιδιοσυγκρασία. Εδώ παραδέχεται στον τοπικό τύπο τη συμμετοχή της στα γεγονότα της Τρίτης και περιμένει παράσημο.

Ο πατρινός εθνικός κορμός και οι καλύτεροί του φίλοι προστατεύουν υποκατάστημα της Εμπορικής τράπεζας. Πάτρα 9/1/08 το βράδυ.

Θέσεις και αντιθέσεις: Κοινωνική άμυνα ή επικίνδυνο προηγούμενο;

Η ΕΦΟΔΟΣ των πατρινών

Σελίδες 2, 4-10

ΖΗΤΗΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ΓΙΑ ΤΗ ΧΘΕΣΙΝΗ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ

ΠΕΛΑΓΟΝΝΗΣΟΣ

ΖΟΥΚΛΑ

Είσοι κολύμπι... Πρωτ... Αυγιά... Τ... Αυγιά... Μ... Μ...

Ο τοπικός τύπος προσπαθεί να μας πείσει να κάτσουμε σπίτια μας. Πέμπτη 11/1/08. Ακολούθησε πορεία 5.000 ατόμων.

5/2012